

Theodore Cogswell

Žádná zbraň pro vítěze

KON-ZU-MENT- m.r.,-j.č. (spotře* bitel) 1) Osoba, která spotřebovává, ničí nebo plýtvá průmyslovými produkty s cílem zajistit kontrolu nad stavem populace a umožnit plnou zaměstnanost nutnou pro zdravou ekonomiku. 2) Každá osoba* která se ještě nestala výrobcem. 3) Každá osoba pod hranicí dvaceti jednoho roku. 4) (vulg) Osoba, která využívá výrobky nebo služby pro svou vlastní potřebu aniž by je prodávala dál nebo používala k výrobě jiného zboží.

(Autorizovaný slovník, New Washington, Kansas, Federální tisková kancelář, 3. vydání)

Byla sobota, a tak Alan vyšel z domu pro poštu. Jakmile odhrkotal obrněný poštovní vůz, přikázal svému bratranci Alfovi, aby zaujal postavem ve věžičce u domovních vrat a kličkuje jako zajíc, uháněl spojovacím zákopem vedoucím do ulice.

Jakmile začal otvírat spodní dvířka od pancéřové poštovní schránky, ozval se výstřel z druhé strany ulice a zabzučení kulky, která ho těsně minula, ho přinutilo vrhnout se zpět do úzkého zákopu. Současně se ozvalo stakatto ran, jak Alf zahájil palbu ze své padesátky a okenice z tungstenové oceli v domě na protější straně ulice se otřásaly pod deštěm kulek.

Alan vyskočil, vybral ze schránky poštu a rychle se vrhl zpět do příkopu pro případ, že by Alfova palba mladé Higginsovi nezahnala.

Pošta nebyla zvlášť zajímavá. Pro něho osobně taní nebylo nic. Nehledě k několika dopisům pro strýce, byly v ní většinou reklamy a nabídky na odstře-lovačskou optiku a podobné věci. Výjimku tvořily dvě malé černé krabičky, které zřejmě obsahovaly nějaké zaslané obchodní vzorky. Protože byl jediným konzumentem v rodině, rychle

je ukryl do své brašny na granáty a stejně rychle na ne zapomněl. To jest až do večera, kdy se dostavil člověk z Consolidated Munition.

Tento pán, jménem Flugnet, byl tak rozčilen, že si zapomněl sundat svůj bílý klobouk, označující neutrální osobu.

„Myslíme, že naše obchodně-propa-gační skupina rozdávala tady v ulici vzorky,“ řekl, „ale nejsme si zcela jisti.“

„Proč ne?“ zeptal se Alanův strýc, malý hubený mužíček s nosovým přízvukem.

„Protože když se vraceli do skladiště pro další náklad, nějaký fracek zasáhl jejich dodávku minometnou střelou. Ani jeden z nich nevyváží. Nevíte, rozdávali zde nějaké vzorky?“

„Alan právě přinesl poštu,“ poznamenal Alf.

„Mělo by v ní být něco, co někdo postrádá?“ zeptal se nesměle Alan. Všichni se otočili a pohlédli na něho. Teprve teď si uvědomili jeho přítomnost.

„Jsem od Consolidated Munition/“ oznámil mu pan Flugnet.

„Ano, pane?“

„Nebyla ve vaší poště nějaká malá černá krabička? Rozdávali jsme vzorky našich nových nárazových granátů, a právě jsme zjistili, že se mezi ně dostalo omylem několik - ehm - kusů zkušebních typů s mimořádně silnou náloží. Snažíme se je najít a dostat zpět, než jejich... prostě než se stane nějaké neštěstí.“

Alan zaslechl slova „mimořádně silná nálož“ právě v okamžiku, kdy sahal do brašny, aby vytáhl obě malé krabičky. Krátce se rozmýšlel, a pak tam krabičky nechal.

„Všechnu poštu včetně reklamních zásilek jsem dal v předsíni na stůl,“ hlásil. Přitom měl pocit, že jeho granátová brašna je průhledná, že malé

černé krabičky narostly do čtyřnásobné velikosti, a že každý v místnosti je musí vidět. Věděl sice, že je to hloupost, přesto však mimoděk zakryl brašnu rukou pro případ, že by na ní byly patrné vybouleniny.

„Raději půjdu poštu ještě pořádně prohlédnout,“ řekl a vyšel z místnosti. Pečlivě za sebou zavřel dveře, vytáhl z brašny obě krabičky, otevřel je a zkoumal jejich obsah. V každé z nich byla malá kovová koule. Na jedné však byl zřetelný pruh jako po svařování, takže se zdálo, že jde o nějaké rukodělný výrobek.

Vzrušeně zahvízdl a vsunul ji opatrně do kapsy. Druhý, normální granát, dal zpět do krabičky a uložil do brašny. Pak potichu přistoupil ke dveřím, sehnul se ke klíčové dírci a naslouchal v naději, že se o novém modelu granátu dozví něco konkrétnějšího.

„Alan je dobrý mladý spotřebitel,“ poznamenal pan Flugnet tónem, jakého používají výrobci, když chtějí říci něco milého, aniž to myslí doopravdy.

Teta Martha se ušklíbila.

„Ale je příliš vytáhlý. Divím se, že to zatím všechno přežil, Prostě není z takového těsta jako moji dva chlapi. Ti zatím neutrpěli ani škrábnutí.“ Láskyplně pohlédla směrem, kde seděli Reuben s Alfem. Alf byl zabrán do comicsového sešitu, jednoho z těch nově vydávaných, kde nebyl psaný text, aby se čtenáři zbytečně nenamáhali. Reuben shrbeně seděl, z koutku úst mu kapala slina a mechanicky si kroutil knoflík u košile. Když si všiml, že se na něho dívají, začal kývat tělem a vyluzovat kňučivé zvuky.

„Raději odveď Reubena nahoru, než

si zasviní košili,“ řekla teta Martha.

Alf poslušně vzal mladšího bratra za

~ruku a vyváděl ho z pokoje. Alan odskočil od dveří a ukryl se za stůl, dokud oba kolem něho neprošli.

„Kolik šoků má za sebou?“ zeptal se zdvořile pan Flugnet.

„Ten dnešní byl třetí, a ten bývá nejhorší.“

Pan Flugnet přikývl.

„Počítám, že za dva týdny bude schopen nastoupit rehabilitační kůru,“ pokračovala teta Martha. „Na jaře pak bude natolik v pořádku, že se bude moci usadit jako plnoprávný výrobce a zřizovat vlastní malé spotřební jednotky.“ Povzdechla si. „Bylo by dobře, kdyby někdo vymyslel rychlejší metodu. Celé tři týdny jsem musela o něho pečovat jako o nemluvně. Pro ženskou mého věku to není nic lehkého.“

Alanův strýc znechuceně zamlaskal. „My všichni jsme tím jednou prošli, a někdo se o nás musel postarat. Není to nic příjemného, ale takový už je život.“

Alan už chtěl přestat naslouchat a vrátit se do pokoje, když tu zaslechl strýce jak říká:

„Ten nový granát, který hodláte vyrábět, to má být něco speciálního?“

„Měl by- být.“ Návštěvníkův hlas zněl rozpačitě. „Mysleli jsme si, že by to mohl být největší spotřebitelský hit, jaký se dostal v posledních letech na trh.“

„Co máte na mysli tím „mohl by to být?“ Objevil se snad při výrobě nějaký zádrhel?“

Pan Flugnet zavrtěl hlavou. „S granátem je to v pořádku. V okruhu deseti stop zničí vše, a přitom neohrozí nikoho, kdo stojí třeba i jen těsně za

touto hranicí. Mysleli jsme si proto, že máme perfektní spotřebitelský artikl. Žádné odlétající úlomky, které by ohrožovaly nevinné výrobce, žádné nebezpečí předčasného výbuchu během manipulace. New Washington byl nadšen a poskytl nám tučnou dotaci, která nám umožnila zkrátit výrobní dobu ze tří na pouhou jednu hodinu při zachování původní ceny \$ 4,27. A pak...“

„Ano?“ Alanův strýc zvědavě popo-seidl na své židli, ale pan Flugnet z nějakého důvodu rychle změnil námět rozhovoru. „V jaké branži podnikáte?“ zeptal se.

Alanův strýc byl nucen chtít nechtít pokračovat v rozhovoru směrem, který pan Flugnet navodil.

„Ruční zbraně,“ odpověděl. „Pokud se týče těch experimentálních modelů granátů po nichž pátráte...“

Pan Flugnet však neměl v úmyslu vrátit se k ožehavému tématu. „Jak Vám běží výroba?“ zeptal se.

„Není to špatné,“ řekl Alanův strýc. „Na nás deprese dolehne vždy až naposled, i když to zase není tak růžové, jak bych si přál: Shireye, co bydlí za námi v ulici, vyrazili minulý týden z továrny na zbraně a neví, kdy ho zase vezmou zpět. Nechápu, proč vláda nezkrátí dobu průměří, aby hoši měli víc času na konzumování!“

„To není tak jednoduché,“ řekl pan Flugnet schovívavě. „Pokud zvýšíte výrobu nad současnou úroveň, snížíte tím současně počet konzumentů. Tím vznikne nadprodukce, a brzy by četné výrobní zastavily práci. Nastal by

krach a stagnace.“

„Na to jsem nepomyslel,“ přiznal Alanův strýc. „Situace však zatím není tak zlá. I kdyby některé výrobní musely občas přerušit práci, většina výrobců ji neztratí. Jsme schopni udržet populaci na takové výši, aby ji mohla uživit ta část země, která v průběhu poslední války nebyla zasažena radioaktivním spadem!“

Do jedné z Alanových pokrčených nohou se dala křeč a navíc rozhovor už ho nezajímal. Rozhodl se, že je čas, aby vstoupil do pokoje.

„Našel jsem to,“ hlásil, ukazuje druhý vzorek.

„To ti to ale trvalo,“ zamručel strýc. Pan Flugnet mlčky přistoupil k Alanovi a vzal od něho krabičku. Vyklopil z ní kouli na dlaň a pečlivěji prohlížel.

„To není orta,“ řekl unaveně, vraceje ji Alanovi. „Je to normální granát.“

„Díky,“ řekl Alan a vrátil jej do brašny. „Dnes večer ho budu potřebovat,“ dodal. „Máme zápas s Northy, a každá zbraň navíc nám přijde vhod, i když trenér Blauman říká, že rozhodující je nadšení a ne výzbroj. Prý stačí dát se do boje s plnou vervou a je po nich.“

„To je dobré,“ zamumlal roztržitě pan Flugnet a sáhl po klobouku. Zřejmě myslel na něco jiného.

„Je mi líto, že chlapec nenalezl to, po čem pátráte,“ poznamenal Alanův strýc. Možná, že to našel někdo jiný z vaší pátrací skupiny.“

„Pochybuji,“ zvrtil hlavou pan Flugnet. „Kluci jsou jak křečci, určitě se nepřiznají. Když Bezpečnost konečně Harrise zlomila - to je ten chlápek, co zavinil celý ten zmatek - doznal, že jich vyrobil něco přes tři sta a vpašoval do krabic pro vzorky. Podle informací, které jsem dostal před hodinou, našli jsme jich pouze třicet sedm.“

Zarazil se. „Neměl bych o tom sice mluvit, ale teď už je to stejně jedno.“ Zhluboka si povzdechl. „Vy jste

poslední dům na mém seznamu, takže víc udělat nemůžu. Myslím, že už půjdu.“ Vzal svůj mírový klobouk a pevně si jej narazil na hlavu.

„Já taky půjdu,“ řekl Alan. „Musím se rychle dostat na stadión a převléknout se na zápas.“

„Času dost,“ mávl rukou Alanův strýc. Měl v úmyslu návštěvníka zdržet tak dlouho, dokud se nedozví co, mu dělá takové starosti. „Tebe se to netýká, Alane, ty můžeš jít. Mluvím k panu Flugnetovi. Nebylo by lepší počkat, až sirény oznámí příměří? Začíná se stmívat a některý z těch kluků by mohl po vás střílet dříve, než uvidí váš bílý klobouk!“

„Děkuji, ale to...“

„Jen zůstaňte. Přinesu vám pořádný drink, je vidět, že ho potřebujete!“

Pan Flugnet zaváhal, ale nakonec se opět posadil. Alanův strýc otevřel likérovou skříňku a nalil dvě velké sklenky. Jednu podal panu Flugnetovi a s druhou se usadil v křesle. Pak řekl s předstíraným nezájmem:

„Mluvil jste o nějakém Harrisovi, který měl nějak manipulovat s těmi novými granáty a Bezpečnost ho dostala.“

Pan Flugnet hned neodpověděl. Zhluboka se napil, rozkašlal se a napil se znovu.

Alan pohlédl na hodinky a chystal se k odchodu. Byl již u dveří, když uslyšel tetin ostrý hlas: „Alane!“

Otočil se.

„Jestli tě dnes večer zasáhnou, tak ať tě na vaší qšetrovně dají pořádně dohromady, abys mi nezasvinil prostěradla jako minule!“

„Ano, paní,“ řekl poslušně Alan,

Když vycházel z pokoje, nikdo se s ním nerozloučil. Všichni byli zvědaví, co jim řekne pan Flugnet. U venkovních dveří se zastavil a periskopem se řádně rozhlédl na všechny strany. Zdálo se, že je všude klid, ale neriskoval. Pootevřel dveře pouze natolik, aby se jimi protáhl, a pak se vrhl do spojovacího zákopu. Věděl, že hoši v protějším domě dostali k vánocům odstřelovačský dalekohled, takže bylo třeba být opatrný.

Když Alan vklouzl do šatny, byl již stadión z třetiny plný a reflektory byly zapnuté. Spěchal s oblékáním, protože se opozdil o deset minut, ale trenér Blauman si ho kupodivu nevšiml. Měl totiž jiné starosti. Stál v rohu místnosti a rozmlouval s Danem Ericksonem, reportérem „Tribuny“, který se specializoval na vysokoškolský sport.

Trenér byl obtloustlý žoviální muž a z určitých obtíží při výslovnosti se dalo soudit, že k láhvi ve své skřínce se dostal dříve než obvykle.

„Chcete, abych něco řekl?“ zavrčel. „Tak tedy řeknu. Mám toho tolik na

jazyku, že to naplní ten váš zatracený plátek, vhodnej tak na balení ryb, od první až po poslední stránku. Na přední stranu můžete dát mou velkou fotografii s textem: „Velký trenér Blauman říká...“

Erickson se unaveně usmál: „Tak jen do toho, trenéře, jaký bude největší hit večera?“

„To zatracený vedení klubu. Žádal jsem je o čtyři minomety, ale vyhodili mne. Přitom vyhodili tři tisíce dolarů za neprůstředná klubová trička. Řekl jsem jim, co nám to pomůže, že budou vypadat jak manekýni, když jejich výzbroj je na takový úrovni, že i mlíčníci z obecné školy by jim dali na frak. Nato se starý Stevens na mne ošklivě podíval a začal kázat, že nezáleží na tom, kdo zvítězí, jen kyz hra *bude pohlednul*“

„Tím se netrapte, Blaumane,“ utěšoval ho reportér. „Myslete na to, že . vaše práce vytváří charaktery a osobnosti!“

Ke konci druhé části utkání odnesli Alana s ranou v hlavě, kterou museli sešít šesti stehy. Pak jen seděl sklesle na lavici v krytu pro hráče. Televize tam sice přenášela průběh boje, ale on ani nezvedl hlavu. Vypadal jako figurka na hracím strojku, když doběhne pero.

Těsně před koncem poločasu byl však povolán zpět. Bylo to sice proti pravidlům, protože soupeři byl již zapsán bod za zranění protihráče, takže podle zásad NAA Alan již nesměl nastoupit. Blauman ale neměl na vybranou. Poslední útok Northů prorazil jeho středovou obranu, a on již neměl téměř nikoho v záloze.

Když Alan utíkal k liščím děrám značícím poslední linii jeho mužstva, procházeli kolem něho zdravotníci s nosítky, na nichž leželi mrtví a ranění z přechází fáze zápasu. Povšiml si, že většina z nich měla zelenou přilbu Marshallů, což byl jeho kub.

PA systém ohlásil náhradníka, což bylo se strany stadiónu obsazené příznivci Marshallů kvitováno povzbudivým voláním, i když nijak zvlášť silným.

Alan přistoupil k tanku rozhodčího a před otvorem střílny zasalutoval:

„Wetzel jako náhradník za Mitchellá!“

„Znamenám,“ ozval se z tanku znuděný hlas. „Bojujte tvrdě, ale čistě, a lepší ať zvítězí!“

Tato výzva byla víceméně formální, neboť je jasné, že lepší zvítězit musí.

Alan byl na půl cesty k narychlo vykopaným zákopům přední linie jeho mužstva, když čtyřicet stop před ním vybuchl minometný granát a tlak vzduchu ho srazil k zemi. Současně se podrážděně ozvala soudcova siréna a kapitán nepřátelského mužstva vyskočil ze své liščí díry.

„Je mi líto, pane, jedna z obsluh mých minometů zaměřovala a předčasně vyšla rána.“*

Na soudce to nikterak nezapůsobilo.

„To vás bude stát dvacet yardů terénu!“

Z tribuny Marsahlů se ozvalo nadšené volání, ale jejich mužstvo bylo příliš unaveno, než aby se připojilo. Mlčky postoupilo vpřed a zaujalo pozice, z nichž bylo před pěti minutami zahráno.

Mužstvo Northů bylo tentokrát opatrnější. Bojovníci se nehýbali, dokud soudcova siréna neoznámila opět zahájení hry, a pak zahájili palbu vším, čím měli k dispozici. Alanovi se zdálo, že každá minometná střela směřuje na jeho pozici a každý granát letí přímo na něho. Výbuch následoval za výbuchem a noční vzduch byl plný granátových střepin. Vše, co Alan prožíval předtím nebylo nic proti peklu, které se rozpoutalo nyní. Ve své liščí díře se přitiskl k vlhké zemi a ztrnule čekal, až ho nějaká ostrá střepina rozpáře.

Náhle palba ustala. Alan se instinktivně zvedl a připravil se k obraně. Současně se z protivnickových zákopů ozval bojový řev, hráči vyskočili ze svých úkrytů a hnali se vpřed. Jejich nasazené bajonet se ve světle reflektorů nad stadiónem hrozivě blyštily.

Používali stejnou taktiku jako předtím - soustředěný úder na protivníkův střed. Vlajkonoš byl vpředu a kolem něho se rozvinuli samo-palníci jako ochranná clona. Jejich zbraně kropily zákopy Marshallovců krátkými přesnými dávkami.

Alan se přinutil zvednout hlavu a zamířit na vlajkonoše. Byl to nesnadný cíl, který se při každém kroku krčil, uskakoval a doslova tančil. Alan střílel rozvážně a dbal na to, aby jeho prst tiskl spoušť rovnoměrně a klidně.

Náhle se mu samopal zasekl. Dva zbylé Marsahllské minomety ho sice „Tebe se to netýká, Alane, ty můžeš jít. Mluví k panu Flugnetovi. Nebylo by lepší počkat, až sirény oznámí příměří? Začíná se stmívat a některý z těch kluků by mohl po vás střílet dříve, než uvidí váš bílý klobouk!“

„Děkuji, ale to...“

„Jen zůstaňte. Přinesu vám pořádný drink, je vidět, že ho potřebujete!“

Pan Flugnet zaváhal, ale nakonec se opět posadil. Alanův strýc otevřel likérovou skříňku a nalil dvě velké sklenky. Jednu podal panu Flugnetovi a s druhou se usadil v křesle. Pak řekl s předstíraným nezájmem:

„Mluvil jste o nějakém Harrisovi, který měl nějak manipulovat s těmi novými granáty a Bezpečnost ho dostala.“

Pan Flugnet hned neodpověděl. Zhluboka se napil, rozkašlal se a napil se znovu.

Alan pohlédl na hodinky a chystal se k odchodu. Byl již u dveří, když uslyšel tetin ostrý hlas: „Alane!“

Otočil se.

„Jestli tě dnes večer zasáhnou, tak ať tě na vaší qšetřovně dají pořádně dohromady, abys mi nezasvinil prostěradla jako minule!“

„Ano, paní,“ řekl poslušně Alan,

Když vycházel z pokoje, nikdo se s ním nerozloučil. Všichni byli zvědaví, co jim řekne pan Flugnet. U venkovních dveří se zastavil a periskopem se řádně rozhlédl na všechny strany. Zdálo se, že je všude klid, ale neriskoval. Pootevřel dveře pouze natolik, aby se jimi protáhl, a pak se vrhl do spojovacího zákopu. Věděl, že hoši v protějším domě dostali k vánocům odstřelovačský dalekohled, takže bylo třeba být opatrný.

Když Alan vklouzl do šatny, byl již stadión z třetiny plný a reflektory byly zapnuté. Spěchal s oblékáním, protože se opozdil o deset minut, ale trenér Blauman si ho kupodivu nevšiml. Měl totiž jiné starosti. Stál v rohu místnosti a rozmlouval s Danem Ericksonem, reportérem „Tribuny“, který se specializoval na vysokoškolský sport.

Trenér byl obtloustlý žoviální muž a z určitých obtíží při výslovnosti se dalo soudit, že k láhvi ve své skřínce se dostal dříve než obvykle.

„Chcete, abych něco řekl?“ zavrčel. „Tak tedy řeknu. Mám toho tolik na

jazyku, že to naplní ten váš zatracený plátek, vhodně tak na balení ryb, od první až po poslední stránku. Na přední stranu můžete dát mou velkou fotografii s textem: „Velký trenér Blauman říká...“

Erickson se unaveně usmál: „Tak jen do toho, trenéře, jaký bude největší hit večera?“

„To zatracený vedení klubu. Žádal jsem je o čtyři minomety, ale vyhodili mne. Přitom vyhodili tři tisíce dolarů za neprůstřelná klubová trička. Řekl jsem jim, co nám to pomůže, že budou vypadat jak manekýni, když jejich výzbroj je na takové úrovni, že i mlíčníáci z obecné školy by jim dali na frak. Nato se starej Stevens na mne ošklivě podíval a začal kázat, že nezáleží na tom, kdo zvítězí, jen kyz hra bude *pohlednul*“

„Tím se netrapte, Blaumane,“ utěšoval ho reportér. „Myslete na to, že ., vaše práce vytváří charakter a osobnosti!“

Ke konci druhé části utkání odnesli Alana s ranou v hlavě, kterou museli sešít šesti stehy. Pak jen seděl sklesle na lavici v krytu pro hráče. Televize tam sice přenášela průběh boje, ale on ani nezvedl hlavu. Vypadal jako figurka na hracím strojku, když doběhne pero.

Těsně před koncem poločasu byl však povolán zpět. Bylo to sice proti pravidlům, protože soupeři byl již zapsán bod za zranění protihráče, takže podle zásad NAA Alan již nesměl nastoupit. Blauman ale neměl na vybranou. Poslední útok Northů prorazil jeho středovou obranu, a on již neměl téměř nikoho v záloze.

Když Alan utíkal k liščím dřám značícím poslední linii jeho mužstva, procházeli kolem něho zdravotníci s nosítky, na nichž leželi mrtví a ranění z přechozí fáze zápasu. Povšiml si, že většina z nich měla zelenou přílbu Marshallů, což byl jeho kub.

PA systém ohlásil náhradníka, což bylo se strany stadiónu obsazené příznivci Marshallů kvitováno povzbudivým voláním, i když nijak zvlášť silným.

Alan přistoupil k tanku rozhodčího a před otvorem střilny zasalutoval:

„Wetzel jako náhradník za Mitchella!“

„Znamenám,“ ozval se z tanku znučený hlas. „Bojujte tvrdě, ale čistě, a lepší ať zvítězí!“

Tato výzva byla víceméně formální, neboť je jasné, že lepší zvítězit musí.

Alan byl na půl cesty k narychlo vykopaným zákopům přední linie jeho mužstva, když čtyřicet stop před ním vybuchl minometný granát a tlak vzduchu ho srazil k zemi. Současně se podrážděně ozvala soudcova siréna a kapitán nepřátelského mužstva vyskočil ze své liščí díry.

¹¹ Je mi líto, pane, jedna z obsluh mých minometů zaměřovala a předčasně vyšla rána.“

Na soudce to nikterak nezapůsobilo.

„To vás bude stát dvacet yardů terénu!“

Z tribuny Marsahlů se ozvalo nadšené volání, ale jejich mužstvo bylo příliš unaveno, než aby se připojilo. Mlčky postoupilo vpřed a zaujalo pozice, z nichž bylo před pěti minutami zahnáno.

Mužstvo Northů bylo tentokrát opatrnější. Bojovníci se nehýbali, dokud soudcova siréna neoznámila opětné zahájení hry, a pak zahájili palbu vším, co měli k dispozici. Alanovi se zdálo, že každá minometná střela směřuje na jeho pozici a každý granát letí přímo na něho. Výbuch následoval za výbuchem a noční vzduch byl plný granátových střepin. Vše, co Alan prožíval předtím nebylo nic proti peklu, které se rozpoutalo nyní. Ve své liščí díře se přitiskl k vlhké zemi a ztrnule čekal, až ho nějaká ostrá střepina rozpáře.

Náhle palba ustala. Alan se instinktivně zvedl a připravil se k obraně. Současně se z protivníkových zákopů ozval bojovný řev, hráči vyskočili ze svých úkrytů a hnali se vpřed. Jejich nasazené bajonety se ve světle reflektorů nad stadiónem hrozivě blyštily.

Používali stejnou taktiku jako předtím - soustředěný úder na protivníkův střed. Vlajkonoš byl vpředu a kolem něho se rozvinuli samo-palníci jako ochranná clona. Jejich zbraně kropily zákopy Marshallovců krátkými přesnými dávkami.

Alan se přinutil zvednout hlavu a zamířit na vlajkonoše. Byl to nesnadný cíl, který se při každém kroku krčil, uskakoval a doslova tančil. Alan střílel rozvážně a dbal na to, aby jeho prst tiskl spoušť rovnoměrně a klidně.

Náhle se mu samopal zasekl. Dva zbylé Marsahllské minomety ho sice *kryly palbou, čímž získal několik drahocenných vteřin*. To však nestačilo, aby Northští byli zcela zastaveni. Krátkými přískoky se řítily vpřed.

Zřejmě se zaměřili přímo na něho. Až by ho vyřídili, nic by jim nebránilo provést průlom středu Marsahllské linie. S divokým řevem se čtyři z útočníků shrbeně hnali na jeho pozici. Alan zoufale lomcoval závěrem své zbraně, ale nepodařilo se jej uvolnit. Zlostně ji odhodil, odtrhl víko své granátové brašny a tápal v ní, dokud se jeho prsty nesevěřely kolem granátu s hrubě opracovaným svárem. Počkal, až Northové byli téměř u něho, a pak ho vrhl proti nejbližšímu útočníku.

Nastal prudký výbuch. Rudý záblesk intenzivního světla pronikl náspem jeho liščí díry jako by tam nebyl. Pocítil prudký záchvat nevolnosti a potom bolest v zadní části hlavy, neboť jeho staré nervové spoje byly přervány a místo nich vznikly nové.

Když byl opět schopen postavit se na nohy, vypadal stejně jak před tím -aslespoň navenek. Uvnitř však už byl úplně jiným člověkem, a totéž se stalo všem spotřebitelům přítomným na stadiónu.

Po svém návratu domů zjistil, že všichni ještě sedí v pokoji. Pan Flugnet byl poněkud opilý. Čím více mluvil, tím více se ztrácela jeho deprese.

Alan stál ve dveřích a poslouchal.

„... pak už bylo pozdě,“ řekl pan Flugnet. „Během šokové terapie někdo cosi zanedbal, nebo rekondiční zařízení nefungovalo tak, jak mělo. Ať tomu bylo jakkoli, na Harrisovi proběhla rekondice jen s polovičním účinkem. Čekal deset let na příležitost, aby se pomstil za to, co se s ním dělo, když byl ještě spotřebitelem. Když ho pak pověřili prací na vývoji nového typu granátu, viděl svou příležitost a chopil se jí.“

„Jak?“

„Vyrobil miniaturní dekondicionér, který se vešel do granátu a byl tak účinný, že pokryl oblast o průměru půl míle.“

„Dekondicionér?“ zeptal se udiveně Alanův strýc.

„Také vy jste podobným zařízením prošel, když vás měnili. Musel být zrušen model vašeho starého myšlení, aby mohl být vložen do mozku nový.“

„Vzpomínám si, že jsem seděl

v jakési dlouhé místnosti a na hlavě jsem měl stříbrnou přilbu, ze které vycházela spousta drátů. Ale stále ještě mi není jasné, jak to s tím Harri-sem vlastně bylo.“

„To je jednoduché. Po rekondici si stále ještě pamatoval.“

„Co si pamatoval?“

„Pamatoval si na všechno, co se mu dělo, když byl ještě spotřebitelem.“

„To si přece pamatuje každý!“

Pan Flugnet zavrtěl hlavou. „To se vám jen zdá. Část rekondičního procesu je vyvolání umělé ztráty paměti, protože být spotřebitelem, to není vůbec nic příjemného. Zábrany, které vznikají po narození, působí pouze na úrovni vědomí. V podvědomí se však po léta hromadí a působí obrovský tlak vyvolávaný zlostí, nenávistí a strachem. Status spotřebitele, který mu byl původně vložen do mozku, je kondicionován tak, že dotyčný ztrácí pud sebezáchovy - ať již tomu říkáme jakkoli. Proto trvá přeměna ze spotřebitele na výrobce tak dlouho. Dříve, než se přistoupí k rekondici, je třeba odstranit nahromaděnou zátěž, a to pozvolna. Pokud by zábrany byly odstraňovány naráz, kdyby se mládež náhle probudila a viděla svět, jaký je doopravdy, pak...“ Hlas pana Flugneta se zachvěl a zmlkl.

„Mohl bych si ještě trochu nalít?“ řekl po chvíli a posloužil si, aniž by vyčkal svolení. „Možná, že to pochopí,“ zamumlal.

„Kdo pochopí?“ zeptal se Alanův strýc. „Co?“

„Spotřebitelé. Možná, že pochopí, že jinak to ani nešlo. Továrny vyrábějí tak rychle, že až každý bude mít vše, co potřebuje, budou se muset zavřít. S výjimkou zbrojního průmyslu, pochopitelně. Jejich výrobky se

spotřebuji stejně rychle, jako se vyrobí. Kdyby však nebylo nikoho, kdo by bojoval a všichni ostatní by byli mrtví, i tak bychom museli vyrábět. Když však vyrábíme, někdo bude muset konzumovat, a tak..." Jeho hlas jako by se ztrácel.

„Stále ještě nechápu, co vás tak vzrušuje,“ divil se Alanův strýc.

„Ale já to vím,“ řekl Alan a vstoupil do pokoje.

Pan Flugnet na něho ostře pohlédl, vydal ze sebe podivný kváká vy zvuk a zabořil se hluběji do lenošky.

„Dnes večer mě málem zabili,“ řekl Alan tiše.

Strýc se na něho překvapeně podíval. „To je od spotřebitele podivná poznámka!“

„Ano, máte pravdu,“ přikývl Alan.

„Zapomeň na to. Pokud se s tím vyrovnáš, dostaneš se z toho jako Alf a Reuben. Pokud ne - nedá se s tím nic dělat.“

„Ale mělo by se!“

„Pamatuj si, že pouze silní si zaslouží práci. Mimochodem, jak dopadla oslava? Když jsem byl já v tvém věku, obrátili jsme po vítězství město vzhůru nohama.“

„To uděláme zítra!“

„Nic neuděláte!“ utrl se na něho rozhořčeně strýc. „Zítra je neděle. Vy mladí máte pro sebe ulice po tři dny v týdnu. Jestli si myslíte, že vám bude dovoleno střílet, když my starší půjdeme do kostela, tak jste na velkém omylu!“

„Nemyslím, že by výrobci měli námitky, kdyby se střílelo,“ řekl tiše Alan. Rychle si v duchu cosi spočítal, a pak ustoupil o krok. Jeho ruka zajela do obnošené granátové brašny a když se vynořila, nebyla prázdná.

Byla tam malá černá krabička.

Pan Flugnet měl pravdu když tvrdil, že nový druh granátu působícího na mozek má přesně ohraničený dosah působnosti. Když Alan vycházel z domu, cítil pouze slabé zvonění v uších.

Poprvé za celou dobu kdy byl spotřebitelem, se ne vrhl rovnou do zákopu, ale namířil si to přímo přes trávník. Když přišel na chodník, sedl si na obrubník a čekal.

Z druhé strany se ozval krátký štěká vy rachot výstřelů a po chvíli vyšli z domu Higginsovi hoši.

„Tady, sem!“ zavolal na ně Alan. „Ostatní tu budou za chvíli!“

Z domů po celé délce ulice se počaly ozývat výbuchy.

„Ten nový granát je opravdu zajímavá věc,“ poznamenal starší z Higginsů.

„To tedy je,“ přikývl Alan. Ulehčeně si oddechl a sevřel bradu v dlaních. „Ale zítra musíme posbírat všechny zbylé. Kdyby se tady nechaly takové věci povalovat, mohl by někdo přijít k úrazu.“

přeložil Miroslav Marian